

Østmarkkapellet, 21.04.2025

Maridalen kirke, 21.04.2025

Preken, 2. påskedag, Joh20,11-18

Dette hellige evangelium står skrevet hos evangelisten Johannes i det 20.kap.:

«Men Maria sto like utenfor graven og gråt. Gråtende bøyde hun seg fram og så inn i graven. Da fikk hun se to hvitkledde engler sitte der Jesu kropp hadde ligget, en ved hodet og en ved føttene. «Hvorfor gråter du, kvinne?» spurte de. Hun svarte: «De har tatt Herren min bort, og jeg vet ikke hvor de har lagt ham.» I det samme snudde hun seg og så Jesus stå der, men hun skjønnte ikke at det var han. «Hvorfor gråter du, kvinne?» spør Jesus. «Hvem leter du etter?» Hun trodde at det var gartneren, og sa til ham: «Herre, hvis du har tatt ham bort, så si meg hvor du har lagt ham, så skal jeg ta ham med meg.» «Maria», sa Jesus. Da snudde hun seg og sa til ham på hebraisk: «Rabbuni» – det betyr mester. Jesus sier til henne: «Rør meg ikke, for jeg har ennå ikke steget opp til Far. Men gå til mine brødre og si til dem at jeg stiger opp til ham som er min Far og Far for dere, min Gud og deres Gud.» Da gikk Maria Magdalena av sted og sa til disiplene: «Jeg har sett Herren!» Og hun fortalte hva han hadde sagt til henne.»

I går, på 1.påskedag, leste vi fra versene rett før den teksten vi har i dag. Da sluttet vi med setningen «Disiplene gikk så hjem». Simon Peter og Johannes hadde vært der sammen med Maria og sett den tomme graven – og gikk så hjem. Men Maria stoppet opp. Da kom Jesus og sa navnet hennes, og hun kjente ham igjen. Hun ble møtt, kalt ved navn og forvandlet. Denne mandagen tror jeg Jesus sier våre navn. Og at også vi kan bli forvandlet.

Disiplene gikk så hjem. De visste ikke da at denne påskedagsmorgen var en ny begynnelse. Heller ikke Maria visste det. Hun kom ut til graven for å sørge og stelle med den døde: hennes bekymring for Jesu døde kropp avspeiler ingen oppstandelsestro. Å ta fatt på noe praktisk er både en måte å sørge på, og kanskje kan det gi litt mer følelse av kontroll med tilværelsen? Men da Maria stoppet opp og ga fortvilelsen og rådløsheten rom, ble hun møtt, kalt ved navn og forvandlet. Hennes egen påskefortelling begynte da, og hun løp for å fortelle: "Jeg har sett Herren!" Hun var den første til å se og den første til å fortelle. Denne påskedagsmorgen ble en ny begynnelse i hennes liv.

Påskan som en ny begynnelse. Påsketiden har jo så vidt begynt. Hvis vi ikke skal si at det egentlig har vært påsketid gjennom nesten 2000 år, helt siden Maria Magdalena møtte Jesus i hagen. Hva betyr påskan, egentlig?

Påske er for mange påskekrim, påskesnøtter, påskesol, påskefjell. Påskekonserter. Kafèliv. Ferie med familie eller venner. For andre er det en uke som alle andre; bare litt stillere, sårere, mer ensom. Og for andre igjen er det ikke en påske som alle andre påsker, men

denne påsken 2025, da de fødte sitt første barn, mistet sin far, slo opp med kjæresten, flyttet hjemmefra, møtte veggen. Eller påsken 2025 da uroen i verden overvældet enda mer enn vanlig.

Påsken forteller meg at Gud elsker mennesker mer enn noe menneske kan gjøre. Den forteller at ondskapen i oss og i verden er livstruende. Og den forteller meg at Gud og kjærligheten og livet er sårbart, men har det siste ord, selv om det ikke alltid virker sånn. Kirken forteller det, disse påskedagene, gjennom ord og stillhet og musikk, gjennom nattverd og bønn og fellesskapsmåltid, gjennom mørklagt, naken kirke, og frem til full fest og jubel i går – og i dag:).

For meg er det påsken som gjør Gud mest uforståelig og mest troverdig. Det er uforståelig at Gud måtte ty til noe så dramatisk som å la sin egen sønn, egentlig la seg selv, dø på et kors. Det er uforståelig hvordan det betyr soning for alle våre synder. Samtidig blir Gud troverdig når Bibelen våger å gi oss et så annerledes og sammensatt gudsbilde: Den trygge og den angstfylte Gud. Maktens og avmaktens Gud. Den lidende og den seirende Gud.

Jesus døde på korset for oss. Noen av oss har hørt det ofte, uten at det beveger oss noe særlig. Enten blir det for fjernt. Riktig, men livløst. Eller det blir en måte å holde oss nede og på plass på, som bare gir skyldfølelse. «De kristne er de ydmykes elite», skrev en forfatter, - «jeg vet ikke om jeg orker å bli så liten.»

Men korset er i den kristne tro først og fremst kjærlighetens tegn. Jesus krøp selv til korset for å dø. Også jeg må krype til korset - for å dø litt, men mest for å leve. Det handler om å få bøye kne hos en Gud som er så stor at han er verdt å tilbe. En som elsker meg så høyt at han tåler hele sannheten om mitt liv, på godt og vondt. En som har ofret seg selv og i det kan tilgi meg alt og utfordre meg til alt. En som holder meg fast i spennet mellom storhet og litenhet. Dette blir store ord, men det er stort.

Disiplene gikk så hjem. Tilsynelatende litt for tidlig. Maria ble stående ved graven å gråte. Hun ble møtt, kalt ved navn og forvandlet. Kanskje er 2.påskedagene gitt oss for å gi oss tid til å bli stående litt ved graven – og bli møtt, kalt ved navn og forvandlet?

Når mennesker - gjennom Maria-vitner og Livets bok og Helligånden -e møter Den oppstandne og blir kalt ved navn, skrives det nye påskefortellinger – om forvandlede liv. Men slike forvandlingsmøter krever ofte tid og åpenhet. Da nytter det ikke å slå følge med disiplene og gå for tidlig hjem... Gud hjelpe oss å ikke bli for mette, travle, rasjonelle eller sløve i møte med påskens under!

Karin Boye skriver: "Den mette dagen, den er aldri størst. Den beste dagen, er en dag av tørst." 2.påskedag kan være "en dag av tørst" – en dag for å bli stående igjen ved den tomme grav og bli møtt, kalt ved navn og forvandlet.

Maria ble møtt, kalt ved navn og forvandlet. Hun var forvirret og sorgfull, og kjente ikke igjen Jesus da hun så ham; ikke før han kalte henne ved navn. Troen var ikke knyttet til synet av

den tomme grav, men til å høre Jesus kalle henne ved navn; kanskje fordi troen først og fremst er relasjon – en relasjon til Den oppstandne. Åse Marie Nesse skriver i diktet ”Maria Magdalena” nydelig om det å møte Jesus:

”En morgon kom Han forbi – og Han stansa – og sidan var ingenting som før.
Han anda fridom ut til verda – himmelen var taket hans og fuglen i brystet mitt fekk flyge.
Sjølv kaktus blømde under hendene hans – og berre han såg på meg, ville mine føter danse.
Røysta hans var olje og balsam – dei ljuvaste songar grodde. Om eg elska han, spør du, og eg svarar: Hans kjærleik ga meg mot til å elske – dei andre.”

Jesuskjærligheten kan gi mot til å elske de andre; til å gi videre det vi selv får ta imot.
Jesuskjærligheten kan gi mot til å elske både Gud, andre mennesker og oss selv. Jeg vil ikke gå hjem for tidlig fra påskens tomme grav, selv om jeg synes både mysteriet og troen kan være vanskelig. Jeg er glad for at 2.påskedag lar meg stoppe opp der. Noen ganger hører jeg at Jesus kaller meg ved navn. Da vet jeg at noen flere linjer i min egen påskefortelling skrives. Og jeg kan gå ut og si: ”Jeg har møtt Herren, han er oppstanden. Halleluja!”

Biskop Sunniva